

udbredt. Herom hedder det i Sygekassebladet i den samme Artikel: „Paa den anden Side oversvømmes Landet i stigende Grad af nye, udenlandske Præparater, som skal prøves, og denne Omstændighed virker naturligvis ikke nedsettende paa Udgifterne. De virkelig gode, nye, men ofte dyre Præparater bør Sygekassemedlemmerne dog ikke undvære, Brugen af saadanne kan jo i Længden være billig.“ Ja, det er netop det, jeg er bange for: at det vil gaa med den billige Medicin som med saa mange andre Varer, at det, som i Øjeblikket er det billigste, i Længden bliver det dyreste.

Med Hensyn til den anden store Nedskæring, Nedsættelsen af Statens Tilskud til Lægeudgiften med 40 pCt. eller 1,6 Mill. Kr., hedder det i Bemærkningerne til Lovforslaget, at en almindelig Revision af Kassernes Overenskomster med Lægerne, hvorved Lægehonoraret blot nedsættes med 10 pCt., vilde give Sygekasserne fuld Kompensation for det formindskede Tilskud. Man skulde efter dette og den højtærede Ministers Udtalelser tro, at naar man blot gjorde Lægerne opmærksomme herpaa, var hele Sagen i Orden. Men den højtærede Minister maa dog vide, at saa let gaar det ikke. Nej, de Overenskomster, som Sygekasserne har med Lægerne, er først kommet til Verden efter meget svære Fødselsveer. Om Lægehonorarerne er for høje i Forhold til det Arbejde, Lægerne udfører, er jeg naturligvis ikke den, der er mest kompetent til at dømme om. Jeg ved, at Lægernes Arbejde er blevet i høj Grad forøget igennem Aarene, og dette skyldes jo, at Befolkningen netop gennem Sygekasserne er blevet opdraget til at søge Læge i Stedet for selv at gaa og kiudre med deres Skavanker eller gaa til kloge Mænd eller kloge Koner, at Folk er vænnet til at gaa til Læge, naar de mærker, at der er Tegn paa en frembrydende, maaske snigende og langvarig Sygdom. Men det mener jeg er en af Sygekassernes allerstørste Fortjenester. Dette, at de har borttaget hos det store, brede Lag af Befolkningen Modvillien mod at gaa til Læge, er i sig selv et Stykke hygiejnisk Kultur, som man ikke kan vurdere højt nok. Men naturligvis, jeg er ikke saa sagnkyndig paa dette Omraade som den højtærede Minister, og den højtærede Minister mener altsaa, at Lægehonorarerne i hvert Fald er 10 pCt. for høje. Dette ligger i Ordet „blot“, blot de nedsættes med 10 pCt. Det vil sige, at den højtærede Minister i Virkeligheden mener, at de burde nedsættes med mere, men 10 pCt. kan man altsaa

i hvert Tilfælde med Rimelighed forlange at de nedsættes med. Det havde været nok saa betryggende, hvis den højtærede Minister i sine Bemærkninger havde kunnet henvise til, at der allerede havde fundet Forhaandsforhandlinger Sted med Lægeorganisationerne, og at man af disse Forhandlinger havde faaet Sikkerhed for, at Lægerne virkelig var villige til at nedsætte deres Honorarer med de omtalte 10 pCt. Dette er jo ikke Tilfældet, og derfor tager jeg neppe fejl, naar jeg siger, at den Kompensation, som den højtærede Minister omtalte, svæver i Luften.

Endelig maa man, naar man taler om de store og forøgede Udgifter til Lægehjælp, ikke glemme, at Kasserne i højere og højere Grad knytter Speciallæger til sig, hvor Betingelserne for at kunne gøre det er til Stede. Dette aflaster Sygekasselægerne for noget af deres Arbejde, og jeg mener tillige, at det formindsker Kommunernes og Sygekassernes Udgifter, thi der er sikkert en hel Del Mennesker, som ellers vilde blive henvist til Hospitalet, fordi den paagældende Læge ikke mener at kunne forsvare at behandle Patienten, da det Onde, som han lider af, kræver, at man skal have Specialuddannelse for at kurere paa det. Der er sikkert mange, som passer deres Arbejde samtidig med, at de gaar til Specialbehandling. Det er i hvert Fald min Erfaring fra de Aar, da jeg havde med den daglige Administration af en Sygekasse at gøre.

Den tredie store Nedskæring, som jeg maaske skulde have nævnt som den første, falder paa det af Staten ydede faste Tilskud paa 3 Kr., som man nu foreslaar nedsat til 2 Kr. Dette motiveres som allerede sagt med, at Kronen er gaaet i Pari, medens den, den Gang vi fik Loven, kun stod i 67,2. Men det nytter jo ikke meget, at Kronen er i Pari, naar den ikke har en Købeevne af 100 paa det Sted, hvor man skal købe sine Varer. Pristallet var, da vi fik Loven, 237, det er i Øjeblikket 178, og det var 181, da Lovforslaget blev fremsat. Af Bilaget til det oprindelige Lovforslag fremgaar det, at man har spurgt Sygekasseinspektøren og Nævnet om, hvad de mente om en saadan Nedsættelse, og i en Skrivelse herom hedder det: „At ændre dette faste Beløb saaledes, at det bevæger sig med det officielle Pristal og saaledes opretholdes i sin nuværende Størrelse, indtil Pristallet vil være under 150, skal Nævnet intet have at erindre imod.“ Det forekommer mig, at Nævnet her er gaaet endogsaa meget vidt, jeg skal indrømme videre, end jeg for mit Vedkommende vilde være gaaet; men til Trods for den